

KOMEN EN GAAN

MIEKE VERBELEN

Dit stuk mag gespeeld worden na toestemming van de auteur.
Graag een email naar: mieke.verbelen@gmail.com

Rechten bij Sabam

Educatief theater

Doelgroep : 3e kleuterklas + 1^e graad lagere school

Onderwerp : Afscheid nemen bij overlijden

Niets is blijvend

Openstaan voor verandering

Spelers : Opa (60 plusser) – speelt ook Knoert, de handpop

Saartje (speelt 5 à 6-jarige)

Decor : zitzak + doek voor poppenkast, dient ook als afscheiding

Knuffels

Handpop ligt op het doek die als afscheiding dient.

SAARTJE (IN PYJAMA) IS ZIEK EN STAAT SAMEN MET HAAR OPA TE WUIVEN AAN DE RAND VAN HET PODIUM. SAARTJE HEEFT KNUFFEL SNUFFEL VAST.

SAARTJE: Daa-aag mama! Daaa-aag papa! Daaa-aaaag!

OPA WUIFT MEE. KIJKT IN DEZELFDE RICHTING ALS SAARTJE. KIJKT DAN NAAR SAARTJE.

OPA: Ze zijn weg.

SAARTJE: Ze zijn weg.

OPA: En vanavond komen ze terug.

SAARTJE: Ja, vanavond komen ze terug. En wij gaan een hele dag spelen, hé opa.

OPA: Een hele dag? Jij zal toch ook een beetje moeten slapen, Saartje.

SAARTJE: Ik ben pas wakker.

OPA: Zieke kindjes moeten veel slapen. Dan worden ze gauw weer helemaal beter.

SAARTJE: Maar ik ben niet moe.

OPA VOELT AAN WANGEN VAN SAARTJE.

OPA: Mama zegt dat je nog koorts hebt.

SAARTJE: Ja... Veel. Wel duizend!

OPA: Olalalalala, dat is heel veel. Misschien wel een beetje te veel.

SAARTJE: Ik ben heel ziek. Ziek in mijn buikje.

OPA: Zullen we straks je koorts nog eens meten?

OPA VOELT NOG EENS AAN SAARTJES GEZICHTJE.

OPA: Veel zal het toch niet zijn. Gisteren had je 38 graden koorts zei mama.

SAARTJE: Da's al veel, hé opa.

OPA: Genoeg om thuis te blijven.

SAARTJE: Met opa.

SAARTJE KNUFFELT OPA

OPA: Was je niet liever naar school gegaan?

SAARTJE: (DENKT NA) Voor één keertje niet.

OPA: Je gaat toch graag naar school.

SAARTJE: Ja... maar als je ziek bent, mag je niet naar school.

OPA: Nee, als je ziek bent, moet je thuis blijven. Anders worden de juf en de andere kindjes misschien ook ziek.

SAARTJE: En dan moet jij voor de juf en alle kindjes van mijn klas warme chocomelk maken.

OPA: (LACHT) Wil je dat? Wil je dat opa warme chocomelk voor je maakt?

SAARTJE: (KNIKT HEFTIG) Ja, dat wil ik.

OPA: Is dat wel goed als je buikpijn hebt?

SAARTJE: Mijn buikje doet al minder pijn.

OPA: Zomaar ineens?

SAARTJE: Ja.

OPA: Rare buikpijn.

SAARTJE: Mijn buikje zegt dat het heel graag chocomelk lust.

OPA: Zegt jouw buikje dat?

SAARTJE: Ja.

OPA: Dan zullen we maar luisteren naar jouw buikje. Wie weet helpt het wel.

SAARTJE: Ja, dat zal helpen.

OPA: Rust jij intussen maar een beetje.

SAARTJE GAAT OP DE ZITZAK LIGGEN EN ROLT ZICH OP. OPA GAAT NAAR AFSCHIEDING. SAARTJE ROEPT HEM NA.

SAARTJE: Chocomelk zoals die van oma, hé opa!

OPA BLIJFT STAAN. KIJKT OM. ERNSTIGE BLIK. GLIMLACHT DAN NAAR SAARTJE.

OPA: Ik zal proberen.

VERDWIJNT ACHTER HET DOEK.
SAARTJE GAAT WEER RECHTZITTEN. PRAAT ERNSTIG TEGEN ZICHZELF.

SAARTJE: Want die van oma is de beste. Oma is super! Ik moet van haar nooit spuitjes eten. Lusten jullie spuitjes?

REACTIES

SAARTJE: En frietjes?

REACTIES

SAARTJE: Mijn oma maakt de lekkerste frietjes. En op mijn pizza tovert ze een lachend gezichtje. Dan moet ik altijd zelf hard lachen.

KNOERT, DE HANDPOP KOMT TOT LEVEN.

KNOERT: Psst! Hey Saartje!

SAARTJE: Hey, dag Knoert.

SAARTJE STAAT RECHT EN GAAT NAAR DE POP

KNOERT: Mag jij zomaar thuisblijven?

SAARTJE: Ja, want ik ben ziek.

KNOERT: Ziek? (SPOTTEND) 't Zal zijn.

SAARTJE: Ja echt! In mijn buikje.

KNOERT: (RICHT ZICH TOT DE ZAAL) Is dat waar, kindjes?

REACTIES

KNOERT: Is Saartje niet een beetje aan 't foppen?

REACTIES

SAARTJE: Nee.

KNOERT: Echt niet?

SAARTJE: Echt niet.

KNOERT: En ook niet een heel klein beetje aan 't liegen?

SAARTJE: Waarom denkt gij dat?

KNOERT: Als ik ziek ben in mijn buikje, dan lust ik toch geen warme chocomelk, hoor. Jullie wel, kindjes?

REACTIES

SAARTJE: Ik lust altijd chocomelk.

KNOERT: Altijd? Altijd en altijd en altijd?

SAARTJE: Ja. Altijd.

KNOERT: Da's wel heel dikwijls.

SAARTJE: Dat kan toch.

KNOERT: En waarom moet het warme chocomelk zijn zoals die van oma?

SAARTJE: Die van oma is de beste.

KNOERT: Beter dan die van mama?

SAARTJE: (KNIKT ERNSTIG EN OVERTUIGD) Beter dan die van mama en vééééél beter dan die van papa.

KNOERT: Vind je die van papa niet lekker?

SAARTJE: Nee. Die is vies.

KNOERT: Hoe kan chocomelk nu vies zijn?

SAARTJE: Dat is zo.

KNOERT: Alleen die van oma vind je lekker.

SAARTJE: Heel lekker.

KNOERT: (JUICHEND) Oma's aan de top.

SAARTJE: Ja-aaah!

KNOERT: (PLOTS HEEL TRIEST) Ik wou dat ik ook een oma had.

SAARTJE: Heb jij geen oma?

KNOERT: Ik heb helemaal niemand. (BARST PLOTS IN LUID HUILEN UIT)

SAARTJE: Je hebt mij toch.

KNOERT: (TERUG ENERGIEK) Ja, do-ah! Jij bent geen oma. Oma's zijn oud. Jij bent niet oud. Jij bent een kindje.

SAARTJE: Maar ik ben wel een beetje jouw mama, hé Knoert.

KNOERT: Een heel klein beetje.

SAARTJE: Ik zorg goed voor jou.

KNOERT: Niet als je ziek bent.

SAARTJE: Ik ben al veel beter.

KNOERT: De buikpijn is weg?

SAARTJE: Bijna.

KNOERT: Ja, zo gaat dat met ziekzijn. Dat komt en dat gaat.

SAARTJE: Ja, zo gaat dat met ziekzijn.

KNOERT: Niemand wil zijn hele leven ziek zijn.

SAARTJE: Nee, dat is niet plezant.

KNOERT: Maar zo een dag of twee, is niet erg.

SAARTJE: Nee, da's niet erg.

KNOERT: Als je niet té ziek bent, natuurlijk.

SAARTJE: Een klein beetje maar.

KNOERT: Wat vind jij leuk aan ziek zijn?

SAARTJE: Dan zijn mama en papa heel lief.

KNOERT: Anders niet?

SAARTJE: En dan komt opa!

KNOERT: Die komt toch ook als je niet ziek bent.

SAARTJE: Opa komt dikwijls.

KNOERT: Hij komt en hij gaat.

SAARTJE: Als ik ziek ben, komt hij een hele dag.

KNOERT: Dat vind jij wel plezierig, hé.

SAARTJE: Ja.

KNOERT: (ZINGT) Komen en gaan

Komen en gaan
Is beter dan stil blijven staan.

SAARTJE: Da's een leuk liedje.

KNOERT: Dank je wel. Heb ik zelf uitgevonden. Wil je 't leren?

SAARTJE: Ja.

KNOERT: (TOT ZAAL) En de kindjes ook? Zingen jullie mee?

REACTIES

KNOERT: Dan ben ik de dirigent.

SAARTJE: Wat is een dirigent?

KNOERT: De dirigent is de baas. (TOT ZAAL) Allemaal goed naar mij kijken...

SAARTJE: De baas van wat?

KNOERT: Van een zangkoor of een orkest. (TOT ZAAL) Op mijn teken...

SAARTJE: (ONDERBREEKT) Waarom ben jij de baas?

KNOERT: Omdat ik het zeg.
(ZINGT) Komen en gaan...

SAARTJE: (ONDERBREEKT) Jij moet altijd de baas zijn. Dat is niet eerlijk.

KNOERT: (KORTAF) Oké. Dan ben jij de dirigent. Begin maar te zingen.

SAARTJE: Mag ik de dirigent zijn?

KNOERT: Probeer maar... Je kan het toch niet.

SAARTJE: Jawel. Hoe was het ook al weer?

KNOERT: Zie je wel!

SAARTJE: (ZINGT) Komen en gaan... (HERHAALT AARZELEND) Komen en gaan...

KNOERT: Veel komen en gaan, maar da's ook al.

SAARTJE RICHT ZICH TOT KNOERT.

SAARTJE: Hoe was het dan, Knoert?

KNOERT: Je ziet, je kan alleen maar de baas zijn als je 't beter weet. En jij weet het niet beter. Ik weet het beter, want ik heb het liedje uitgevonden.

SAARTJE: Ik moet het liedje nog leren.

KNOERT: Wacht! Dit zal je helpen.

KNOERT KLAPT EEN BLAD OVER DE RAND VAN DE AFSCHEIDING WAAROP MET STREEPJES DE TOONHOOGTE VAN DE NOTEN WORDEN AANGEGEVEN. TWEE GOLVEN MET DUIDELIJK OPGAANDE BEWEGING IN HET BEGIN EN NEERGAANDE BEWEGING OP HET EINDE.

SAARTJE: Wat is dat?

KNOERT: Kijk naar de blokjes. Dan weet je of je hoger of lager moet zingen. Poep-gemakkelijk.

SAARTJE: Ik snap er niks van.

KNOERT: In het begin gaan we naar boven... (ZINGT EN INTUSSEN VOLGT SAARTJE MET HAAR VINGER DE EERSTE OPGAANDE BEWEGING) Komen en gaan...

SAARTJE: Hey ja!

KNOERT: Dan blijven we ter plaatse een beetje rondkijken. (ZINGT EN SAARTJE DUIDT AAN) Komen en gaan. Is beter dan... (ZEGT) En nu gaan we weer naar beneden. (ZINGT EN SAARTJE DUIDT AAN) Stil blijven staan.

SAARTJE: Ik snap het! Zing het nog eens voor.

KNOERT: Eén, twee drie...
(ZINGT EN SAARTJE DUIDT AAN) Komen en gaan
Komen en gaan.
Is beter dan stil blijven staan.

SAARTJE: En nu allemaal samen.

KNOERT SLAAT DE MAAT. ZINGT SAMEN MET SAARTJE VOOR:

KNOERT + SAARTJE : Komen en gaan
Komen en gaan
Is beter dan stil blijven staan.

KNOERT: Die kindjes kunnen dat al goed, hé Saartje.

SAARTJE: Dat zijn slimme kindjes.

KNOERT: Nog een keer?

SAARTJE: Eén twee drie!

KNOERT + SAARTJE: Komen en gaan
Komen en gaan
Is beter dan stil blijven staan.

KNOERT: Bravo voor de kindjes!

SAARTJE: Bravo voor ons.

KNOERT: Bravo voor Knoert die zo'n mooi liedje heeft gemaakt.

SAARTJE: Bravo voor Knoert.

KNOERT: (ZINGT) Komen en gaan is beter dan stil blijven staan.

SAARTJE: Zeg Knoert... Waarom is dat eigenlijk beter?

KNOERT: Wat?

SAARTJE: Waarom is komen en gaan beter dan stil blijven staan?

KNOERT: Dat is toch zo.

SAARTJE: Waarom?

KNOERT: Anders is alles altijd maar hetzelfde.

SAARTJE: Da's waar. Anders is alles altijd hetzelfde.

KNOERT: En da's saai.

SAARTJE: Ja. Saai.

KNOERT: Als je dan ziek bent, dan blijf je ziek. Voor altijd en altijd en altijd.

SAARTJE: Da's lang.

KNOERT: De buikpijn kan maar beter weggaan.

SAARTJE: De buikpijn is bijna weg.

KNOERT: Ik weet nog iets!

SAARTJE: Ja? Wat dan?

KNOERT: Eten en drinken... Dat is ook komen en gaan.

SAARTJE: Waarom?

KNOERT: Al die boterhammen kunnen niet in ons buikje blijven zitten.

SAARTJE: (LACHT) Dan krijgen we een héél dikke buik.

KNOERT: We eten een boterham en dat komt er uit als kaka.

SAARTJE: Waar gaat de kaka naartoe?

KNOERT: Weg! In het toilet.

SAARTJE: Kaka weg.

KNOERT: Komen en gaan.

SAARTJE: Ik weet ook iets... Janneke Maan.

KNOERT: Wat is er van Janneke Maan?

SAARTJE: Die komt alleen 's nachts aan de hemel staan.

KNOERT: Hoe weet jij dat? 's Nachts moet jij in je bed liggen.

SAARTJE: En toch heb ik de maan al gezien.

KNOERT: Dan ben jij 's nachts uit je bed gekropen.

SAARTJE: Nee. We waren aan 't wandelen.

KNOERT: In 't midden van de nacht?

SAARTJE: Ik ben al groot. Ik mag soms laat opblijven.

KNOERT: Ben jij al groot? Kindjes, vinden jullie Saartje al groot?

REACTIES

KNOERT: Groot genoeg om 's nachts te wandelen?

REACTIES

SAARTJE: Ik ben groter dan jij. Ik ben jouw mama. Jij moet braaf zijn.

KNOERT: Ik ben toch braaf. Kindjes, ben ik niet braaf?

REACTIES

KNOERT: Hebben jullie de maan al gezien?

REACTIES

KNOERT: Was het dan al donker?

REACTIES

SAARTJE: Janneke Maan komt als de zon weg is.

KNOERT: En soms is hij dik en rond...

SAARTJE: Rond als een pizza.

KNOERT: En soms is hij zo krom als een banaan.

SAARTJE: Hm... lekker banaan...

KNOERT: (SCANDEREND) Janneke maan, kromme banaan, gaat 's nachts aan de hemel staan.

SAARTJE: Dat is een gedichtje!

KNOERT: Ja! Leuk hé.

SAARTJE: Zeg het nog eens.

KNOERT: Wil je 't leren?

SAARTJE: Ja.

KNOERT: En de kindjes ook?

REACTIES

KNOERT: Janneke maan, kromme banaan, gaat 's nachts aan de hemel staan.

SAARTJE ILLUSTREREET WAT GEZEGD WORDT MET GEBAREN. (OF ER WORDT EEN TEKENING GETOOND VAN EEN MAAN AAN DE HEMEL.)

SAARTJE: Nog een keer.

KNOERT: Allemaal samen.

SAARTJE: Eén twee drie!

KNOERT + SAARTJE: Janneke maan, kromme banaan,
gaat 's nachts aan de hemel staan.

SAARTJE: Ken je ook een gedichtje over de zon? Want als de maan weg is, komt het zonnetje.

KNOERT: Komen en gaan. Zo is dat. Even denken... De zon... dikke ton...

SAARTJE: Dikke ton?

KNOERT: (TRIOMFANTELIJK) Dat is het.

SAARTJE: Is dat het gedichtje?

KNOERT: Ja. (BESLIST) De zon, dikke ton.

SAARTJE: Dat is geen gedichtje.

KNOERT: Jawel.

SAARTJE: Het is niet lang genoeg.

KNOERT: Maar 't is wel leuk. De kindjes vinden het leuk. Is 't niet waar, kindjes?

REACTIES

KNOERT: Allemaal samen en héél luid. Eén twee drie!

DE ZON DIKKE TON !!!

SAARTJE: (GESCHROKKEN) Sssttt! Niet zo luid. Moet opa ons horen?

KNOERT: (LACHT) Opa kan mij niet horen. Opa's luisteren niet naar sprekende poppen.

SAARTJE: Jij bent geen sprekende pop. Jij bent Knoert.

KNOERT: Ik ben Knoert, de sprekende pop. Alleen kindjes kunnen mij horen.

SAARTJE: Is dat waar?

KNOERT: Kindjes... en hele lieve juffrouwen (en meesters) . (LUID)
Juffrouw(en)... (OF MEESTER) (EVENTUEEL OOK DE NAAM VAN
DE LEERKRACHT) hoort u mij?

REACTIE

KNOERT: Dan is het vast en zeker een hele lieve.

SAARTJE: Knoert, nu moet je toch echt een beetje stiller zijn.

KNOERT: Ssst! Ik hoor opa! Ik doe of ik slaap.

KNOERT GAAT LIGGEN.

SAARTJE: Oei oei, dat zal ik ook maar best doen.

SAARTJE HOLT NAAR HAAR BED/ZITZAK. ROLT ZICH OP IN EEN BOLLETJE.
OPA KOMT VANACHTER AFSCHEIDING MET KOP CHOCOMELK.

OPA: O? Je bent aan 't rusten?

SAARTJE: Ja.

OPA: Ik dacht: ik hoor daar zoveel kabaal. Wat is die Saartje toch aan 't doen?

SAARTJE: Aan 't zingen. En ik heb een gedichtje geleerd.

OPA: Ja?

SAARTJE: (LUID) De zon dikke ton!

OPA: (LACHJE) Is dat het gedichtje?

SAARTJE: En nog eentje: Janneke maan, kromme banaan, gaat 's nachts aan de hemel staan.

OPA: Gedichtjes over zon en maan. Da's mooi.

SAARTJE: Komen en gaan.

OPA: Komen en gaan?

SAARTJE: De maan komt als de zon gaat en de zon komt als de maan gaat.

OPA: Oei! Dat is ingewikkeld.

SAARTJE: En nu wil ik chocomelk.

OPA: Asjeblief. (GEEFT SAARTJE HET KOPJE) Eerst blazen. Het is nog warm.

SAARTJE: Is het de chocomelk van oma?

OPA: Even lekker.

SAARTJE: Maar heeft oma ze gemaakt?

OPA: Opa heeft ze gemaakt. Maar helemaal zoals oma het deed. Proef maar.

SAARTJE NIPT VOORZICHTIG. SMAKT EN PROEFT.

OPA: Lekker?

SAARTJE: Nee.

OPA: Niet lekker?

SAARTJE: 't Is niet die van oma.

OPA: Maar toch wel lekker.

SAARTJE: Een beetje lekker.

OPA: Een beetje lekker is al oké.

SAARTJE: Ik wil die van oma.

OPA: Je weet dat dat niet kan.

SAARTJE: Waarom niet?

OPA: Maar Saartje... oma is er niet meer. Dat weet je toch. Oma was ziek. Je weet toch dat ze in het ziekenhuis lag.

SAARTJE: Heeft oma ook buikpijn?

OPA: Nee, geen buikpijn.

SAARTJE: Oma vertelt altijd een verhaaltje.

OPA: Ja, dat kon oma goed, hé.

SAARTJE: Als ik ziek ben, dan komt oma.

OPA: Maar nu niet meer. Nu kom ik.

SAARTJE: Maar ik wil oma.

OPA: Ja, lieve schat... dat begrijpt opa.

- SAARTJE:** Ik mis oma.
- OPA:** Opa mist oma ook... heel erg.
- SAARTJE:** Komt oma nooit meer terug?
- OPA:** Oma is dood. Als je dood bent, kom je niet meer terug.
- SAARTJE:** Nooit meer?
- OPA:** Nooit meer...
- SAARTJE:** Dan is ze weg?
- OPA:** Oma is weg.
- SAARTJE:** Voor altijd en altijd en altijd.
- OPA:** We zien haar niet meer in 't echt. Maar we hebben nog wel foto's van haar. En we denken nog vaak aan haar. Opa kan één van haar verhaaltjes vertellen als je wil.
- SAARTJE:** Van de vlieger!
- OPA:** Het verhaaltje van de vlieger?
- SAARTJE:** Dat is een mooi verhaaltje.
- OPA:** Dan zal ik het verhaaltje van de vlieger vertellen.

OPA GAAT BIJ SAARTJE OP HET BED ZITTEN. DIE KRUIPT DICHT TEGEN OPA AAN. HIJ LEEST VOOR UIT EEN BOEK MET GROTE PRENTEN. ALS HIJ HET BLAD NAAR VOOR KLAPT, ZIEN DE KINDEREN DE ILLUSTRATIE.

Er was eens een prinsesje. Van haar papa de koning en haar mama de koningin, kreeg ze voor haar verjaardag een hele mooie vlieger. Wat was het prinsesje blij. Het was de mooiste vlieger van de wereld.

Als het prinsesje met de vlieger speelde, kwam iedereen kijken. Ze riepen: Aah! en Ooh! en klaptten in de handen. Het prinsesje hield de vlieger stevig vast aan een touwtje. Soms ging ze zelfs een stukje mee de lucht in. Dan grepen de koning en de koningin haar snel bij haar voetjes en trokken haar weer naar de grond. Zo speelde het prinsesje alle dagen in de tuin van het paleis...

Maar toen gebeurde er iets erg. De vlieger en zijn vriend de wind waren in een dolle bui. De wind deed de vlieger dansen. Hoger en hoger tot hij nog een heel klein stipje was. Het prinsesje wou haar vlieger weer naar beneden halen. Ze trok heel hard aan het touw. Maar de wind blies de vlieger plagend verder omhoog en... knak!... het touw brak. De vlieger verdween in de blauwe lucht.

Het prinsesje huilde dikke tranen. Zo droef was ze. Wat miste ze de vlieger. Niemand kon het prinsesje troosten.

Tot er op een mooie, zonnige dag een vogeltje voorbij kwam fladderen. Het vogeltje ging op een boomtak zitten en floot een grappig liedje. Het prinsesje werd een beetje vrolijk van dat liedje. Ze stak haar hand uit naar het vogeltje en... hup!... Het vogeltje sprong op haar hand.

Wat was het prinsesje blij. Ze had een nieuw vriendje. Een vriendje dat kon vliegen. Samen dansten ze fluitend en zingend door de tuin van het paleis. Als het vogeltje moe was, ging het op de hand van het prinsesje zitten. De mensen riepen Aah! En Ooh!... en klaptten in de handen.

Soms dacht het prinsesje nog aan de vlieger. Maar ze was niet meer verdrietig. De vlieger was nu vrij als een vogeltje. Ze was blij voor haar vlieger. En blij met het vogeltje. Ze was weer een blij en vrolijk prinsesje.

OPA SLUIT PLECHTIG HET BOEK

OPA: Dat was het verhaaltje van het prinsesje en de vlieger.

SAARTJE: En het vogeltje.

OPA: (KNIKT) Het prinsesje, de vlieger én het vogeltje.

SAARTJE: Ik vind het een mooi verhaaltje.

OPA: Ook een beetje een triest verhaal.

SAARTJE: Ja, want het prinsesje is haar vlieger kwijt.

OPA: Maar de vlieger vindt het niet zo erg, denk ik. Misschien hing die niet zo graag aan dat touw.

SAARTJE: Misschien niet, nee.

OPA TREKT SAARTJE DICHT TEGEN ZICH AAN. GEEFT HAAR EEN LIEVE KNUFFEL.

OPA: Weet je Saartje... als ik zo aan die vlieger denk... dan denk ik ook aan oma.

SAARTJE: Ja?

OPA: Wij wilden oma zo graag bij ons houden. Maar ze had pijn. Wij wilden zo graag dat ze weer beter werd en we hielden haar vast... zoals die prinses haar vlieger vast hield... Soms moet je kunnen loslaten.

SAARTJE: De prinses wou haar vlieger niet kwijt.

- OPA:** Wij wilden oma ook niet kwijt. De dokters deden heel hard hun best om haar weer beter te maken.
- SAARTJE:** Ik kreeg pilletjes van de dokter. Voor mijn buikje.
- OPA:** Oma kreeg pilletjes en prikjes. 't Heeft niet geholpen. Dokters kunnen niet toveren.
- SAARTJE:** Als ik kon toveren dan toverde ik oma terug levend.
- OPA:** Als er niemand nog zou sterven dan raakt de wereld overvol. Dan kunnen we niet meer voor of achteruit.
- SAARTJE:** Dan staan we stil!
- OPA:** Doodgaan hoort bij het leven. Al wie leeft, gaat ooit dood. We mogen wel verdrietig zijn. Want we missen oma.
- SAARTJE:** Ik ben wel een beetje verdrietig.
- OPA:** Dat weet ik. Die pijn in je buikje komt misschien wel door zo verdrietig te zijn.
- SAARTJE:** (OPSTANDIG) Ik wil warme chocomelk van oma!
- OPA:** Ik zal nog eens goed zoeken in het kookboek van oma. Misschien vind ik het recept.
- SAARTJE:** (TRIEST) Ik wil oma.

KORTE STILTE

- OPA:** Kan ik je niet troosten? Met een kusje en een knuffeltje?

EEN STIL MOMENT. OPA GEEFT SAARTJE EEN KUSJE OP HAAR VOORHOOFD EN KNUFFELT HAAR NOG EENS.

We kunnen samen heel hard aan oma denken. Aan de fijne dingen. Ze kan geen lekkere chocomelk meer maken, maar we hebben er toch al veel van gedronken. Daar geniet ik nog altijd van. Er zijn zoveel leuke herinneringen aan oma.

- SAARTJE:** De verhaaltjes.
- OPA:** Die kunnen we nog heel dikwijls opnieuw lezen en vertellen. Als we haar verhaaltjes lezen, denken we aan oma.
- SAARTJE:** En ook... (TOONT OPA HAAR KNUFFEL) Snuffel! Die heb ik van oma gekregen.
- OPA:** Dat is waar. Voor je verjaardag.
- SAARTJE:** 's Nachts hou ik Snuffel heel goed vast.

OPA: Heel goed idee. Snuffel doet mij ook wel aan oma denken. Oma was een lieve knuffel-oma, hé Saartje.

SAARTJE KNIKT. ZIT EVEN STIL TE MIJMEREN. DAN ERNSTIG:

SAARTJE: Een kindje van ons klas zegt dat mensen die doodgaan een ster worden.

OPA: Dat zou best wel eens kunnen. Een ster... of een engel. Helemaal weg zijn ze niet... al die dode mensen. Als we aan hen blijven denken, blijven ze ook nog een beetje onder ons. Ik praat dikwijls met oma.

SAARTJE: Zegt ze dan iets terug?

OPA: In mijn hoofd hoor ik haar praten. Niet in het echt. Maar oma zit voor altijd in mijn hoofd en in mijn hart.

SAARTJE DENKT ERNSTIG NA. KORTE STILTE. HEEFT ER DAN GENOEG VAN.

SAARTJE: Oké. En nu wil ik een koek.

OPA: (LACHT) Ik denk dat jij al helemaal beter bent. Anders had je nu geen zin in koek.

SAARTJE: Met chocola.

OPA: Alweer chocola.

SAARTJE: En jij mag er ook één.

OPA: Dat is lief. Dan ga ik er maar gauw één halen.

SAARTJE: Twee.

OPA: O ja! Twee!

SAARTJE: En ook nog een koek voor Knoert.

OPA: Drie koeken!?

SAARTJE: En voor Snuffel.

OPA: Deel jouw koek maar met Knoert en Snuffel. Zoveel eten die toch niet.

SAARTJE: (MOET HIER EVEN OVER NADENKEN. GEEFT DAN TOE) Oké.

OPA GAAT WEER WEG. SAARTJE WACHT EVEN. SPRINGT DAN SNEL UIT HAAR BED EN LOOPT RICHTING AFSCHIEDING.

SAARTJE: Hey Knoert! Knoert !!! (TOT ZAAL) Hij hoort mij niet. Helpen jullie even roepen? KNOERT!!!

KINDJES: KNOERT!

KNOERT KOMT TEVOORSCHIJN

KNOERT: Haha! Nu heb ik jullie gefopt, hé. Ik had mij een beetje verstoep.

SAARTJE: Waarom?

KNOERT: Da's toch een leuk spelletje.

SAARTJE: Ik heb voor jou een koek gevraagd.

KNOERT: Ik heb het gehoord. Maar ik krijg er geen.

SAARTJE: Als je braaf bent, krijg je een stukje van mijn koek.

KNOERT: Knoert is braaf.

SAARTJE: Knoert is een deugniet.

KNOERT: Soms. Maar niet altijd. Altijd hetzelfde zijn, is maar saai.

SAARTJE: Ja. Saai.

KNOERT: Soms zijn we braaf...

VULLEN ELKAAR VLOT AAN

SAARTJE: Soms ook niet...

KNOERT: Soms zijn we blij...

SAARTJE: En soms zijn we verdrietig.

KNOERT: Zo gaat dat. En da's helemaal niet erg.

SAARTJE: Ik verveel mij nooit met jou, Knoert. Ik wil dat je altijd wakker blijft.

KNOERT: Dat kan niet. 't Is komen en gaan, Saartje. Komen en gaan.

SAARTJE: Willen we ons liedje nog eens zingen?

KNOERT: Als de kindjes willen meezingen?

SAARTJE: Ja kindjes?

REACTIES

SAARTJE: Kennen jullie het nog?

KNOERT: (DUIDT AAN) We gaan naar boven. Even rondkijken en dan weer terug vanwaar we gekomen zijn. Komen en gaan.

SAARTJE: Eén twee drie!

KNOERT + SAARTJE: Komen en gaan
Komen en gaan
Is beter dan stil blijven staan

SAARTJE: Nog een keer!

KNOERT + SAARTJE: Komen en gaan
Komen en gaan
Is beter dan stil blijven staan

SAARTJE: Applaus voor de kindjes! Jullie zijn geweldig!

KNOERT: Applaus voor de juf (juffen en de meesters)! Omdat ze zo schattig is (zijn)!

SAARTJE: Applaus voor Knoert! Omdat hij zo grappig is.

KNOERT: Applaus voor Saartje... want Saartje is toppie! Oei, ik moet gaan, want opa komt. Dag Saartje, dag kindjes! Da-aag!

SAARTJE: Daa-aag Knoert!

KNOERT VERDWIJNT. OPA KOMT OP.

SAARTJE: En geef opa ook maar een applausje... Omdat hij de liefste is!

SAARTJE GEEFT HEM EEN APPLAUS EN OMHELST HEM DAN. SAARTJE DRAAIT ZICH DAN WEER NAAR HET PUBLIEK EN ZWAAIT ENTHOUSIAST.

SAARTJE: Daaa-aag kindjes! Tot ziens!

OPA: Daa-aaag!